

ת"פ 55426/10/18 - מדינת ישראל נגד אשפלסט מסחר ותעשיות פלסטיק 1999 בע"מ, צבי עברי

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ת"פ 55426-10-18 מדינת ישראל נ' אשפלסט מסחר ותעשיות פלסטיק 1999 בע"מ ואח'
בפני כבוד סגן הנשיא השופט צבי פרנקל

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד דן טוניק ורינת יאיר אילון

נגד

1. אשפלסט מסחר ותעשיות פלסטיק 1999

בע"מ

2. צבי עברי

הנאשמים

ע"י ב"כ עו"ד אירית באומהורן

הכרעת דין

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום בגין העסקת עובדים זרים שלא כדין וללא היתר, בניגוד לסעיפים 2(א)(1) ו- (2) וכן סעיף 1'ג', לחוק עובדים זרים, תשנ"א - 1991 (להלן- חוק עובדים זרים). כתב האישום ייחס לנאשם עבירות של אחריות נושא משרה, עבירות בהתאם לסעיפים 5 ו-2(א) (1) ו-2(2), 2(ב)(3) לחוק עובדים זרים.

2. בתחילה, כתב האישום הוגש בגין העסקת שלושה עובדים זרים, אולם לאחר שהנאשמים הציגו בפני המאשימה תצהיר של עובד מספר 5.3 בכתב האישום המקורי ולפיו הצהיר העובד האמור כי בכל תקופת העסקתו מסר לידי הנאשמת את האשרה שלו במועד חידושה, תיקנה המאשימה את כתב האישום והותירה באישום שני עובדים GEBREHIWOT TSEGAZAB (להלן עובד 5.1 בכתב האישום המתוקן) ו- KIFLAY TOWELDBR ZURU (להלן עובד 5.2 בכתב האישום המתוקן).

3. **כעולה מכתב האישום המתוקן**, בביקורת של מפקחי רשות האוכלוסין וההגירה 23.4.17, נמצא באתר עובד זר המפורט בסעיף 5.7 בכתב האישום המתוקן שאינו חלק מהאישום עצמו, המועסק בעבודות ייצור. במסגרת חקירה אותה ערכו המפקחים עלה כי הנאשמת מעסיקה בעבודות ייצור 9 עובדים זרים (סעיף 5 בכתב האישום המתוקן), כשביחס לעובדים 5.1-5.2 בכתב האישום המתוקן נמצא כי הנאשמת העסיקה אותם ללא היתר כדין בתקופות הבאות:

א. ביחס לעובד 5.1 בכתב האישום המתוקן- 21.6.16-24.4.17;

ב. ביחס לעובד 5.2 בכתב האישום המתוקן- 15.12.15-23.4.17.

4. עוד טענה המאשימה בכתב האישום המתוקן, כי הנאשמת קיבלה את העובדים האמורים לעבודה והעסיקה אותם, מבלי שהיו רשאים לעבוד בישראל בכלל ואצל הנאשמת בפרט. המאשימה טענה כי העובד 5.1 בכתב האישום המתוקן החזיק ברישיון לשיבת ביקור מסוג 2(א)(5) שתוקפו פג בתאריך 20.6.16 והעובד 5.2 בכתב האישום המתוקן החזיק ברישיון לשיבת ביקור מסוג 2(א)(5) שתוקפו פג בתאריך 14.12.15. כמו כן טענה המאשימה כי הנאשם, בהיותו מנהל הנאשמת במועד האישום, לא עשה כל שביכולתו למנוע את העבירות שביצעה הנאשמת.

5. ביום 19.3.19 הגישו הנאשמים התייחסותם לכתב האישום המתוקן, בה הודו בחלק מעובדות כתב האישום אולם כפרו באישומים שיוחסו להם, תוך שהם מציינים כי העובדים הציגו אשרות לגבי התקופות האמורות, בגין הוגש האישום.

6. ביום 26.5.19 התקיים דיון הוכחות בו העידו עדי המאשימה: מר ארנון דוליצקי, מפקח ברשות האוכלוסין ומר ליעד בנו, חשב בנאשמת. ביום 21.7.19 התקיים דיון הוכחות נוסף בו שמעתי את הנאשם וכן מר אלכס אקסלורד, מנהל ייצור בנאשמת.

7. **בסיכומיה, טענה המאשימה** כי אין עובדות השנויות במחלוקת. הנאשמים אינם חולקים על זהותם ותפקידם, מועד הביקורת, העסקת העובדים נשוא האישום ללא קבלת היתר כדן. העובד 5.1 הועסק בנאשמת מיום 1.11.15 ואילו העובד 5.2 הועסק מיום 15.3.15 (מ/12). כעולה מתעודות עובד הציבור, העובד 5.1 החזיק ברישיון מסוג 2(א)(4) עד ליום 20.6.16 ואילו העובד 5.2 החזיק ברישיון מסוג 5(א)(2) עד ליום 11.6.16 (מ/2). כעולה מדו"ח תיאור המקרה (מ/4), נמצא כי האשרות אותן הציגו הנאשמים ביחס לשני העובדים נשוא אישום זה, מזויפות (מ/9). בהקשר זה טענה המאשימה כי אף אם לא נקח בחשבון את התקופה לגביה הונפקה אשרה מזויפת, עדיין ביחס לעובד 5.1, אין רלוונטיות שכן האשרה המזויפת הונפקה ביום 25.4.17, דהיינו יומיים לאחר הביקורת מיום 23.4.17 ואילו לגבי העובד 5.2, האשרה המזויפת הונפקה ביום 26.3.17 כך שלטענת המאשימה יש לנכות לכל היותר את אותו החודש, ממועד הנפקת האשרה, עד למועד בו נערכה הביקורת (עמ' 22, שורות 6-8). הנאשמים לא הראו כי ממועד שפקעה האשרה בהתאם לתעודות עובד הציבור ועד למועד הנפקת האשרה המזויפת היה בידיהם אשרה אחר ולו מזויפת. לטענת המאשימה, מכלל העדויות והראיות שהובאו, עלה שלא היה לעובדים רישיון שהייה בתאריכים המפורטים בכתב האישום והמאשימה סבורה כי הנאשמים לא הראו כי לא התקיים בידם היסוד הנפשי להניח כי לעובדים היה רישיון שהייה וכי יכלו להעסיק אותם, כאשר בכל מקרה וכאמור הרישיונות המזויפים אשר הוצגו, לא רלוונטיים למועדים או לא מכסים את כל התקופה. עוד טענה המאשימה כי הנאשמים לא העידו את הגב' בלה חיימוביץ', חשבת שכר בנאשמת, ושטענות בעניינה נשמעו לראשונה בעדויות בבית הדין, שהיא זו שטיפלה בכל הנושא שמירת האשרות של העובדים. על כן, אין לקבל את הגרסה שהציג מר בנו ואין להסיק מעדותו

שהעובדים החזיקו באשרות כדין לכל אורך תקופת העסקתם. היסוד הנפשי הנדרש בענייננו, הוא מסוג מודעות וכן נקבע כי למעסיק ישנה חובת בירור ביחס לעובדים. בהתאם לפסיקה אליה הפנתה המאשימה (עמ' 21, שורות 18-27), טענה היא כי הנאשמים הפרו את חובת הבירור והוכח היסוד הנפשי. לגבי טענת הנאשמים לפיה העסיקו את העובדים מאחר והייתה להם 'אשרה כחולה' ובהתאם להתחייבות המדינה בבג"ץ שלא לפעול כנגד מעסיקים המעסיקים עובדים בעלי אשרה שכזו, טענה המאשימה כי ההנחיות שיצאו הן אי אכיפה רק כאשר ישנו רישיון בתוקף, אולם בענייננו, לא היו רישיונות בתוקף, הנאשמים לא הוכיחו כי הסתמכו על רישיונות המזויפים. בכל מקרה, הרישיונות המזויפים הוצגו לנאשמים אך לאחר מועד הביקורת. אין ליחס למאשימה רשלנות בגין אי חקירת העובדים שעה שלאחר מועד הביקורת, העובדים נשוא האישום עדיין המשיכו לעבוד אצל הנאשמים והיא יכולה לגבות מהם גרסה או לפעול לאתר האישורים. לגבי אחריות הנאשם, הוא העיד כי לא היו הנחיות בכתב לגבי העסקת עובדים זרים וכי לא פיקח על הנושא. על כן טענה המאשימה כי היא סבורה כי די בכך כדי לקבוע כי הנאשם הפר את אחריותו בנושא משרה.

8. **בסיכומיהם, טענו הנאשמים** כי מדובר בחברה משפחתית, שהעסיקה עובדים זרים רבים ומעולם לא הייתה תקלה בנושא. החברה עבדה תחת הנחיות ברורות כפי שהעידו העדים בבית הדין (מר בנו ומר אקסלרוד). במועד הביקורת המפקחים בחנו אצ כלל המסמכים והכל נמצא כשורה. ביום 30.4.17 נחקר מר בנו שהגיש את הרישיונות הרלוונטיים. לגבי עובד 5.1, אין מחלוקת כי אשרתו הונפקה יומיים לאחר מועד הביקורת ובדיעבד אף התברר כי היא מזויפת, אולם לטענת הנאשמים יש בהתנהלותה של הנאשמת כדי ללמד על תם לבם של הנאשמים, שלאחר מועד הביקורת היו סמוכים ובטוחים ברישיונות המוצגים, תוך שהם נוטלים מהעובד את הרישיון שהתברר לאחר מכן כמזויף וזורקים את הרישיון הקודם. הנאשמים היו בטוחים כי מדובר ברישיון אותנטי, כמו כל הרישיונות שהוצגו בעבר. הנאשמת פעלה כדין, עת קיבלה את הרישיון, ביטחה העובדים בביטוח רפואי, לקחה טביעת אצבע והקפידה על כל החוקים, נתונים אלה מלמדים על התנהלותם החוקית של הנאשמים. בסופו של דבר התברר ששלושה עובדים רימו אותה והציגו רישיונות מזויפים, אולם המדינה החליטה במחדל, שלא לחקור אותם. בשים לב שאחד מהעובדים הצהיר כי לכל אורך התקופה סיפק לנאשמת רישיונות, והצהרה זו תומכת בעדותו של מר אקסלרוד לפיה היה מקבל מהעובדים את הרישיונות לאחר שחידשו אותם. לגבי אותו העובד, המדינה חזרה בה מהאישום, בשים לב לכך כי לא ניתן היה לזהות את הזיוף. הנאשמים הפנו לפסק דין שניתן בהע"ז 44557-04-17 מדינת ישראל נ' דיוק פאב בע"מ (להלן- עניין פאב דיוק), שם קבעה כב' השופטת דניה דרורי כי אף לפי עדויות המאשימה, לא ניתן היה לזהות את הזיוף. על כן, לגבי התקופה בה נמצא רישיון מזויף, יש למחוק אותה מהאישום. לגבי יתר התקופה, טענו הנאשמים כי היו רישיונות וככל הנראה הם היו גם מזויפים, בשים לב לכך כי במשרדי הנאשמת ארעה תקלה משרדית ולפיה היו נוהגים לזרוק את הרישיונות הישנים, עת התקבל רישיון חדש. לטענת הנאשמים אין בתקלה משרדית זו כדי להפוך את הנאשמים לעבריינים. לא הוכח היסוד הנפשי של העבירה. עוד טענו כי המאשימה ביצעה מחדלי חקירה עת לא חקרה את העובדים ולא איששה את גרסת הנאשמים, בשים לב לכך כי העובדים נמצאים בידי המאשימה ולא בידי הנאשמים. על כן, לחלופין יש לזכותם מחמת הגנה מן הצדק (עמ' 24, שורות 10-13). עם פסק הדין האמור, צירפה ב"כ הנאשמים גם את הודעת הערעור שהגישה המדינה בעניין פאב דיוק (ע"פ 43318-04-19), אולם לטענת הנאשמים, הערעור לא אמור לשנות את הקביעות המשפטיות לענייננו, שכן הערעור שהוגש, הוא על חודשים נוספים עליהם הרחיב

פסק הדין את הרישיון המזויף, לטענת המדינה, בשגגה. בענייננו - לגבי המועדים שלא הוצגו רישיונות, הרי שאלה היו קיימים אלא שבשל תקלה משרדית, הם נזרקו. עוד טענו הנאשמים כי בחקירה שנערכה לנאשם על ידי המפקחים מסר כי הגורם שמטפל באישורי העובדים הוא אלכס אקסלרוד, אולם המדינה בחרה שלא לגבות ממנו גרסה ועל כן, אין לטעון כי הגרסה עלתה לראשונה רק בעדות בבית הדין (עמ' 25, שורות 20-22). לטענת הנאשמים, מהעדויות ומאופיים של העדים, יש להסיק כי הנאשמת פעלה כדין, כאשר נתונים נוספים התומכים במסקנה זו הם, ביטוח העובדים בביטוח רפואי וכן ויתור המאשימה על האישום בנוגע לעובד הנוסף. הנאשמים קיימו את חובת הבירור כפי שנקבעה בפסיקה. אשר על כן, עתרו הנאשמים כי אקבע שלגבי שני העובדים היו רישיונות אלא שהיו מזויפים ועל כן, יש לזכותם זיכוי מלא. לחילופין, מחמת הספק ולחילופי חילופין, מחמת הגנה מן הצדק בשל מחדלי חקירה.

9. לאור טענת הנאשמים להגנה מן הצדק, **השיבה המאשימה כי** בהתאם לפסיקה, טענה זו מתקבלת אך במקרים חריגים ונדירים, בשים לב לכך כי טענות של מחדלי חקירה ונזק ראייתי הוכרו כטענות שאינן מקימות הגנה מן הצדק שכן הנטל המוטל להוכחה מוטל על המאשימה מעל לכל ספק סביר. טענות הנאשמים לגבי אשרות קודמות לא עלו בשלב החקירה אלא רק לאחר הגשת האישום. המאשימה הסכימה להגשת תצהיר העובד להוכחת הדברים שנאמרו אולם לא לתוכנו (עמ' 26, שורות 31-32).

דין והכרעה

10. סעיף 1'ג' לחוק עובדים זרים, קובע את הצורך בקבלת היתר לטובת העסקת עובד זר:

"1ג. (א) לא יקבל אדם עובד זר לעבודה, אלא אם כן הממונה או עובד

משרד הפנים מטעמו, התיר בכתב את העסקתו של העובד הזר אצל אותו מעסיק, ובהתאם לתנאי ההיתר; היתר כאמור יכול שיהיה למכסה מסוימת של עובדים זרים שיועסקו אצל אותו מעסיק או לפי רשימה שמית.

(ב) היתרים לפי סעיף זה יינתנו בשים לב, בין השאר, למאפייני שוק העבודה בענפי העבודה ובאזורי ההעסקה השונים."

כמו כן, קובע סעיף 2(א)(1) וכן סעיף 2(א)(2) בחוק עובדים זרים קובע את האיסור בדבר העסקה שלא כדין:

"2. (א) מעסיק שעשה אחד מאלה -

(1) העסיק עובד זר שאינו רשאי לעבוד בישראל מכח חוק הכניסה לישראל והתקנות לפיו;

(2) העסיק עובד זר בניגוד להוראות סעיף 1ג, ובלבד שהמעשה אינו נכלל בין המעשים

עמוד 4

המפורטים בסעיף קטן (ב);

דינו - כפל הקנס כאמור בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (בסעיף קטן זה - חוק העונשין), ואם נעברה העבירה לגבי עובד זר שהוא מסתן - קנס פי ארבעה מהקנס כאמור באותו סעיף; נעברה העבירה לגבי עובד זר שהועסק במסגרת עסקו או משלח ידו של המעסיק, דינו - מאסר שנה או קנס פי ארבעה מהקנס האמור בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין, ואם נעברה העבירה לגבי עובד זר שהוא מסתן - מאסר שנה או קנס פי חמישה מהקנס כאמור באותו סעיף; היתה העבירה עבירה נמשכת, יוטל קנס נוסף פי ארבעה מהקנס הקבוע בסעיף 61(ג) לחוק העונשין, לעובד, לכל יום שבו נמשכת העבירה; לענין זה, "מסתן" - מסתן כהגדרתו בחוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט), התשי"ד-1954, (בסעיף זה - חוק למניעת הסתננות), שמתקיים לגביו אחד מאלה:

(1) פג תוקף הרישיון הזמני לישיבת ביקור שניתן לו לפי סעיף 2(א)(5) לחוק הכניסה לישראל;

(2) בידו רישיון זמני לישיבת ביקור שניתן לו לפי סעיף 2(א)(5) לחוק הכניסה לישראל והוא מועסק בניגוד למגבלה לענין האזור הגאוגרפי שנקבעה, לפי סעיף 6(3) לחוק האמור, ברישיונו;

(3) (פקעה)"

11. כעולה מתשובת הנאשמים לכתב האישום, הנאשמים אינם חולקים אודות מועד הביקורת, רשימת העובדים וכן בעובדה המצוינת בסעיף 6 בכתב האישום המתוקן לפיה, הנאשמת קיבלה את העובדים 5.1-5.2 לעבודה ללא היתר. אלא שבהמשך כפרו הנאשמים באישומים המיוחסים להם וטענו כי העובדים מסרו להם אשרות לגבי התקופות המצוינות בסעיף 7 לאישום.

12. כעולה מסעיף 7 בכתב האישום, התקופה שהמאשימה טוענת שבה הנאשמת העסיקה את העובד 5.1 שלא כדין היא **21.6.16-23.4.17**, כאשר בהתאם לתעודת עובד הציבור (מ/2), רישיונו פג תוקף בתאריך 20.6.16. ביחס לעובד 5.2 התקופה המיוחסת היא 15.12.15-23.4.17. במסגרת כתב האישום טענה המאשימה כי רישיונו פג תוקף בתאריך 14.12.15, כאשר בסיכומיה טענה המאשימה אחרת ולפיה הרישיון פג תוקף בתאריך 11.12.16 (עמ' 20, שורות 15-16). עיון בתעודת עובד הציבור ביחס לעובד 5.2 מגלה כי אכן פג תוקפו של הרישיון בתאריך 11.12.16 ועל כן התקופה הרלוונטית לעניינו היא: **11.12.16-23.4.17**.

13. הנאשמים הציגו שתי אשרות, שהציגו להם שני העובדים. האשרות שהוצגו נמצאו מזויפות, לטענת הנאשמים לא ניתן היה לזהות כי הן מזויפות. בענין זה הפנתה הסנגורית אל פסק הדין בענין פאב דיוק, שם זוכו הנאשמים לאחר שהוכח כי הנאשמים לא יכלו לדעת אודות הזיוף, כאשר דברים אלה עלו אף מעדות עדי המאשימה. אמנם בנוגע לפסק הדין האמור המדינה הגישה ערעור, אולם עיון בהודעת הערעור מעלה כי המדינה לא ערערה על קביעת בית הדין קמא אודות הזיוף, אלא בנוגע להרחבת הזיוף מעבר לתקופה לגביה הוצג אישור מזויף. אכן וכטענת המאשימה, טענה זו רלוונטית אך

לגבי עובד 5.2, שאשרתו המזויפת הונפקה ביום 26.3.17, חודש לפני מועד הביקורת (23.4.17), בעוד שאשרתו המזויפת של עובד 5.1, הונפקה ביום 25.4.17, לאחר מועד הביקורת ועל כן, טענה זו אינה רלוונטית לגביו.

14. על כן, נשאלת השאלה, האם יש למחוק מן האישום הנוגע לעובד 5.2 את התקופה שמיום

26.3.17 ועד ליום 23.4.17? לאחר שבחנתי טענות הצדדים הגעתי למסקנה שיש למחוק את התקופה האמורה מן האישום. ראשית, ובהתאם לפסק הדין אליו הפנתה ב"כ הנאשמים יש ללמוד כי אף מעדויות עדי המאשימה שהעידו בתיק האמור, ובדקו את נתוני העובדים במערכת "אביב", כבענייננו, אישר העד כי קשה לדעת אודות הזיוף וכי מחודש 5/17, הנתון קל יותר לבדיקה. מעין בהודעת הערעור ניתן לראות כי על קביעה זו לא ערערה המדינה. נתון נוסף שיש בו כדי לחזק את מסקנתי הוא ויתורה של המאשימה על האישום בנוגע לעובד הנוסף, הנזכר בכתב האישום המקורי שאף אשרתו שהונפקה באותו היום עם עובד 5.2 (26.3.17), הייתה מזויפת, אלא שעובד זה הצהיר כי נהג להגיש לנאשמת העתק האשרה בכל פעם שחידש במהלך תקופת העסקתו. כמו כן בסיכומיה, ציינה המאשימה כי בנוגע לעובד 5.2, לכל הפחות יש להפחית את התקופה האמורה לגביה הוגש האישור המזויף. אין באמור לעיל כדי להקל ראש בדבר חובת הבירור הקיימת למעסיק בדבר סטטוס מעמדו של העובד הזר, אולם כל דבר יבחן בנסיבות אותו המקרה.

15. כעולה מהמסמכים עולה כי אין בנמצא אישורים ו/או רישונות או אשרות מזויפות או אותנטיות ביחס

לתקופת העסקתו של העובד 5.1, ולגבי התקופה הקודמת ליום 26.3.17 להעסקתו של העובד 5.2. אלא שבפי הנאשמים כאמור הטענה כי אף בתקופה הקודמת, הציגו העובדים, בדומה לעובד השלישי, שהוצא מן האישום, אישורים, אולם נוכח תקלה משרדית הם לא נמצאים בידי הנאשמים, שכן מנהלת החשבונות נהגה לזרוק את האישורים הישנים, עת התקבל אישור מעודכן.

16. לאחר שבחנתי טענות הצדדים, הראיות והעדויות, הגעתי למסקנה כי דין טענת הנאשמים להידחות.

הנאשם ומר בנו לא טענו בחקירתם שמנהלת החשבונות זרקה אישורים קודמים. בחקירת הנאשם, צוין בפניו כי פג תקפן של אשרות העובדים ועל כן נשאל הנאשם על סמך אילו מסמכים קיבלתם עובדים אלה לעבודה וכך השיב: **"על סמך אשרות שהיה בתוקף שלדברי ליעד מסר לכם את צילומי האשרות"** (מ'1, עמ' 3, שורות 39-41). הנאשם לא טען כי האשרות הקודמות נזרקו או כי הגב' חיימוביץ ביצעה תקלה משרדית. אף מעדותו של מר בנו לא עלתה טענה זו. כך, כשנשאל מר בנו בחקירתו האם היה ידוע לו כי האשרות של העובדים אינן בתוקף השיב: **"לא, אני מציג לך את האשרות שיש ברשותנו בחברה אותן אשרות שקיבלנו מהעובדים, חוץ מעובד מס' 2, האשרות שנמצאות אצלי הן בתוקף..."** (מ'7, עמ' 3, שורות 48-51). הנה, אף מר בנו אינו מציין באותה נקודת זמן כי האישורים הקודמים, הובאו על ידי העובדים אולם נוכח תקלה משרדית, כטענת הנאשמים, הם נזרקו במועד קבלת האישורים המחודשים. רק בחקירתו של מר בנו בפני טענה זו עלתה על ידו, כשלראשונה העיד מר בנו כי **"כאשר העובד מחדש את האשרה אז האשרה הקודמת נזרקת בדרך כלל"** (עמ' 6, שורות 8-9) כמו כן סיפר מר בנו כי לאחר שמר אקסלרוד מקבל את העובד, מועברים המסמכים לחשבת השכר, שהייתה קולטת את העובד ומתייקת את האשרה עם המסמכים הרלוונטיים

והעתקי האשרות (עמ' 6-7, שורות 26-31, 1-2). עוד בהמשך עדותו פירט מר בנו כי חשבת השכר הייתה הגב' בלה חיימוביץ, אמו של הנאשם. לשאלת ב"כ הנאשמים האם בירר עמה היכן האישור החסר, השיב: **"שאלתי אותה, היא לא נתנה לי תשובה ברורה, היא לא מצאה את זה והייתה קצת מבולבלת. קרה לנו שבעבר היא שכחה או איבדה מסמכים"** (עמ' 8, שורות 1-3). באופן דומה, העיד הנאשם לראשונה כי אמו הייתה מנהלת את תיקי העובד (עמ' 11, שורות 20-30). כמו כן לשאלת ב"כ הנאשמים מדוע אמו עזבה את החברה השיב, כי היא **"אישה מבוגרת, היא עכשיו בתחילת דמנציה. זו הסיבה. היא פשוט פספסה יותר מדי דברים"** (עמ' 13, שורות 7-9). אף עד הנאשמים, אלכס העיד בפני כי הגב' חיימוביץ היא זו שהתעסקה עם אשרות העובדים. אלא שחרף החשיבות בעדותה, שיש בה כדי לחזק את גרסת הנאשמים, בחרו הנאשמים שלא להעיד אותה ומחדל זה פועל לחובתם. כאמור, שמה של הגב' בלה חיימוביץ הועלה אך במסגרת העדויות שבפני, כך שבכל מקרה לא היה למאשימה האפשרות לבחון סוגיה זו לפני הגשת כתב האישום. אכן, החליטה המאשימה, על יסוד התצהיר של העובד השלישי, למחוק האישום לגביו, אולם אין בכך כדי להקיש המסקנה לגבי יתר העובדים. אין בידי לקבל טענת הנאשמים לפיה המאשימה התרשלה בחקירת העובדים. לאחר מועד הביקורת (23.4.17), ועד למועד בו נחקר מר בנו (30.4.17), לא פעלו הנאשמים לגבות תצהיר מהעובדים, שעה שידוע להם כי אין בידם את מלא האישורים.

17. ביחס לטענת הנאשמים לפיה, אין להרשיעם בעבירה של העסקה ללא היתר כדון, שכן בהתאם להנחיות שהוציאה רשות האוכלוסין וההגירה, לא תתבצע אכיפה כנגד עובד הממתין לקבלת אשרה וכן כנגד מעסיק בגין העסקת עובד, כאמור- אין בידי לקבל טענה זו שעה שלא הוכח בפני קיומה של אשרה ולו מזויפת וזאת הן ביחס לעובד 5.1 והן ביחס לתקופה הרלוונטית המפורטת לעיל, ביחס לעובד 5.2. למעשה, ביחס לתקופות האמורות, לא הציגה בפני הנאשמת כל מסמך בתמיכה לגרסתה.

18. לעניין הוכחת היסוד הנפשי לביצוע העבירה - היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירה לפי ס' 2(א)(1) ו- (2) לחוק, הוא כוונה פלילית מסוג של מודעות. הנאשמת שטענה כי היא פועלת שנים רבות ומעסיקה עובדים זרים רבים, לא הוכיחה כי פעלה לבחינת מעמדם של העובדים לכל אורך תקופת העסקתם. מר בנו והנאשם העידו כי היו מודעים לכך כי הגב' חיימוביץ ביצעה תקלות שונות וחרף האמור, לא פיקחו על עבודתה. הנאשמת לא שכנעה כי במועד הקודם למועד הנפקת האישור המזויף, היו בידה אישורים אחרים אף מזויפים עליהם סמכה, בפרט עת לא הביאה לעדות את העדה הרלוונטית לעניין זה.

19. לאור כל האמור לעיל אני מרשיע את הנאשמת בהעסקת עובד זר ללא היתר עבירה לפי סעיף 1ג, לחוק עובדים זרים וכן העסקת עובד זר שלא כדון כאמור, עבירה לפי סעיף 2(א)(1) ו- (2) בחוק, כאשר ביחס לעובד 5.1 התקופה בגינה החלטתי להרשיע היא - **21.6.16-23.4.17 ואילו לגבי העובד 5.2 התקופה בגינה החלטתי להרשיע היא - 11.12.16-22.4.17**. לאור הנימוקים בדבר הוכחת היסוד הנפשי של העבירה ביחס לנאשמת, אני קובע כי אף ביחס לנאשם הוכיחה המאשימה את היסוד הנפשי כאמור, בשים לב לכך כי הנאשם כבעלים של הנאשמת לא פעל כמתחייב ממנו לבחינת כשרות העסקת העובדים במועדים אשר קדמו להנפקת האישור המזויף ולו במאמץ סביר, הגם כי היה ידוע כי לאמו אירעו תקלות שונות במשרד.

20. באשר לטענת הנאשמים שנטענה לחילופין לזיכוי מטעמים של הגנה מן הצדק, הלכה פסוקה היא כי ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק יעשה במקרים חריגים ביותר, מקרים בהם התנהגותה של הרשות היא שערורייתית ותחושת הצדק האוניברסאלי נפגעת (ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד נט(6) 776 (2005)). אכן וכטענת המאשימה, אין מקום לטענה בדבר נזק ראייתי בהליך פלילי (ראו בעניין בורוביץ). אני מקבל את טענת המאשימה לפיה הנטל להוכיח את האישום מעל לכל ספק סביר, רובץ על כתפיה וכי עליה להתמודד על הפגמים הראייתיים, כאשר לאור הנימוקים לעיל, מסקנתי שהמאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את אשמת הנאשמים.

21. ב"כ הצדדים ימסרו עד ליום 7.8.19 מועדים מוסכמים לטיעונים לעונש לחודש ספטמבר 2019. התיק יובא לעיוני ביום 8.8.19.

22. לבקשת הצדדים, הכרעת הדין תשלח אליהם בדואר.

ניתנה היום, כ"ב תמוז תשע"ט, 25 יולי 2019,